

Skrytá historie čtyřicátého verše – číslo osmnáct

Druhé běda – část pátá

Jeff Pippenger

2026-07-15

„Klíč“, představující bitvu u Ninive ve Zjevení deváté kapitole, se naplnil v dějinách, které přinesly bod obratu, což je ovšem právě to, co klíč činí. Tvrdím, že bitva u Ninive nebyla pouze historickým klíčem označujícím vzestup islámu, nýbrž že je také klíčem prorockým. Prorocká dynamika této bitvy uvádí do souladu všechny linie království biblického proroctví, jak jsou předloženy v Danielovi a ve Zjevení, s jedenáctou kapitolou Daniela. Tím umožňuje, aby všechna tato království vydávala svědectví o posledních šesti verších Daniela 11, a co je ještě důležitější — aby odpečetila vnější skryté dějiny čtyřicátého verše.

A dám tobě klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. Matouš 16,19.

Propuštění a vzestup Mohamedova království

Bitva u Ninive v roce 627 znamenala počátek posledních deseti let perské moci, která byla poražena prostřednictvím římské lstei, provázené mlhou Boží prozřetelnosti. Znamenala bod obratu, v němž se začínají pozvedat Mohamedovy islámské hordy. Bitva odstranila omezení, které existovalo, omezení, jež by teoreticky přetrvalo, kdyby si Řím i Persie oba uchovali svou sílu. Ani jeden tak neučinil.

Zdržení a uvolnění

V prorockém zobrazení islámu nacházíme zdržení a uvolnění islámu již při prvním uvedení Písma, když Sára přiměla Abrahama, aby zdržel Hagar a Izmaela.

I řekla Sára Abramovi: Mé bezpráví budiž na tobě; dala jsem svou služku do tvého klína, a když viděla, že počala, byla jsem v jejích očích zlehčena; nechť Hospodin soudí mezi mnou a tebou. Ale Abram řekl Sára: Hle, tvá služka je ve tvé ruce; nalož s ní, jak se ti líbí. A když s ní Sára nakládala tvrdě, uprchla od její tváře. Genesis 16,5.6.

Již před tímto incidentem je důvodem, proč je Hagar uvedena do prorockého vyprávění, to, že Hospodin Sáře „zabránil“ mít dítě.

Sáráj, Abramova žena, mu neporodila žádné děti; měla však služku, Egypt'anku, jménem Hagar. I řekla Sáráj Abramovi: Hle, Hospodin mi zdržel plození; vejdi, prosím, k mé služce; snad skrze ni dojdou děti. Abram uposlechl hlasu Sáráj. Genesis 16,1.2.

„klíč“ ze Zjevení deváté kapitoly, který byl dán Mohamedovi a poté se naplnil bitvou u Ninive, představuje odstranění „zábrany“ působící vůči islámu v kterémkoli daném bodě prorockých dějin.

„Andělé zadržují čtyři větry, znázorněné jako rozhněvaný kůň, jenž se snaží vytrhnout a hnát se přes povrch celé země, přinášející ve své stopě zkázu a smrt.“ Manuscript Releases, svazek 20, 217.

„Vzestup a pád“ Mohammedova království je znázorněn ne tolik jako vzestup a pád, nýbrž jako „uvolnění“ a „zadržení“. Když je islám prorocky uvolněn, toto uvolnění bylo znázorněno bitvou u Ninive.

Pouze bědy

Ze sedmi polnic pouze běda-polnice islámu prostupují dějinami jako souvislá moc od chvíle, kdy byly poprvé uvedeny do prorockých dějin, až do uzavření doby milosti. První čtyři polnice, které přivedly soud na západní Řím, představovaly Odoakra, Gaisericha, Attilu Huna a Alaricha, a tak předobrazovaly čtyři prozřetelnostní soudní moci v posledních dnech; jejich novodobý protějšek však není přímým potomkem oněch čtyř starověkých mocností. U běda-polnic tomu tak není. Jakmile islám vstupuje do dějin, pokračuje v přímé linii uvolnění a zadržení, dokud není při uzavření doby milosti plně uvolněn. U běda-polnic je „klíč“ „uvolnění“ vyznačen bitvou u Ninive.

Nikomédie a 27. červenec 1299

Průkopníci správně určili 27. červenec 1299 jako počátek sta padesáti let, která skončila 27. července 1449, což pak zahájilo tři sta devadesát jeden let a patnáct dní, které se završily 11. srpna 1840.

V předchozím článku jsme určili obléhání v letech 1333 až 1337, které na Nikomédii uvalil sultán Orhan Gazi (syn Osmana I., zakladatele osmanského beyliku), když oblehl významné byzantské město Nikomédii. Toto obléhání představuje vyvrcholení válečného tažení proti Nikomédii, které započalo s jeho otcem Osmanem. Sto padesát let ze Zjevení deváté kapitoly, desátého verše, začalo 27. července 1299, a protože jde o počátek proroctví, je třeba věnovat pozornost dějinám spojeným s tímto počátečním datem. Osman I. (zakladatel osmanské dynastie) byl otcem sultána Orhana Gaziho a dne 27. července 1299 dosáhl významného raného vítězství nad Byzantskou říší v bitvě u Bafea, která se odehrála v oblasti Nikomédie, blízko města Nikomédie, velmi důležitého hlavního města v římských a raně byzantských dějinách.

Otec a Syn

27. července 1299 Osmanovy síly porazily byzantské vojsko vedené místním správcem. Tato bitva je pokládána za jeden z prvních významných samostatných Osmanových vojenských úspěchů poté, co začal upevňovat moc v Bithýnii (severozápadní Anatolie). Představovala důležitý krok v přechodu od malého tureckého beyliku (kmenového knížectví) k nastupující mocnosti, která nakonec vyzve byzantská území a podrobí si je. Toto datum označuje počátek období růstu islámu, které nakonec vedlo k založení Osmanské říše při pádu Konstantinopole roku 1453. Osman využíval gházíjské bojovníky (pohraniční nájezdníky s islámskou motivací) a tehdy započalo utváření gházíjských pohraničních bojovníků ve strukturovanější vojsko, které se postupně rozvíjelo od Osmana a poté dále za jeho syna Orchana. K dalším důležitým prvkům Osmanova

odkazu patří, že islámu umožnil udržet si majetek, na rozdíl od válečnictví gházíjských bojovníků, jejichž neorganizovaná taktika rychlých úderů a ústupů jim zanechávala pouze kořist z jejich vítězství, nikdy však žádné území.

Dne 27. července 1299 zahájil Osman tažení v oblasti Nikomédie a o třicet čtyři let později jeho syn zahájil čtyřleté obléhání hlavního města Nikomédie. Otec na počátku a syn na konci. Válka začíná proti oblasti představované jako Nikomédie a končí dobytím Nikomédie, hlavního města oblasti Nikomédie. Období od roku 1299 do roku 1337 trvá třicet osm let a prorocky číslo „třicet osm“ symbolizuje povstání.

„Nyní vstaňte,“ řekl jsem, „a přejděte potok Zered.“ I přešli jsme potok Zered. A doba, po kterou jsme šli od Kádeš-barnej až do chvíle, kdy jsme přešli potok Zered, činila třicet osm let, dokud nebylo z prostředku tábora vyhubeno celé pokolení mužů bojeschopných, jak jim Hospodin přísahal. Deuteronomium 2,13.14.

Sto padesát let od 27. července 1299 do 27. července 1449 představuje období, které vedlo ke vzniku Osmanské říše druhého běda ze zjevení 9. kapitoly. Třicet osm let postupného dobývání Nikomédie začalo s otcem (Osmanem) a skončilo s jeho synem (Orphanem). Toto období znázorňuje první krok postupného vzestupu kmenového knížectví v říši.

Sto padesát let od 27. července 1299 do 27. července 1449 zahrnuje čtyřleté obléhání, které označuje konec osmatřiceti let. Počátek dobývání Nikomédie nastal za otce Osmana a jeho završení bylo dokonáno čtyřletým obléháním od roku 1333 do roku 1337; obléháním vedeným Osmanovým synem.

Když oněch sto padesát let skončilo 27. července 1449, byzantský císař Konstantin jedenáctý, totiž poslední Konstantin východního Říma, usiloval o svolení Turků, aby mohl nastoupit na trůn. Od toho data do dobytí Konstantinopole uplynuly čtyři roky. Tyto čtyři roky skončily obležením Konstantinopole a Konstantin, poslední, při tomto obléhání zemřel. Vzestup islámu je znázorněn prvních třiceti osmi lety prorockých o sto padesáti letech, jež vyvrcholilo čtyřletým obléháním. Když oněch sto padesát let skončilo, islám dospěl do bodu, kdy byl východní Řím ponížen mocí, kterou tehdy Turci disponovali. Od ponížení z 27. července 1449 vedly čtyři roky k pádu východního Říma, když byla Konstantinopol dobyta obléháním. Konec prvních třiceti osmi let je vyznačen obležením a založením Osmanské říše je vyznačeno obležením.

38 a 40

Číslo třicet osm jako symbol, jak je předložil Mojžíš v Deuteronomiu, představuje posledních třicet osm let soudu čtyřicetiletého putování po poušti. Proto má číslo třicet osm jako symbol souvislost s číslem čtyřicet. Osman dobyl území Nikomédie 27. července 1299 a o třicet osm let později jeho syn dobyl hlavní město toho území. Území i hlavní město se obojí nazývaly Nikomédie. Historikové tuto bitvu označují za první ze „dvou“ kroků, které vymezují samotný počátek vzestupu Osmanské říše. Druhým krokem, který dějiny označují, je bitva o Nikáiu roku 1301. Tam otec Osman dobyl území nazývané Nikáia a roku 1331, o třicet let později, jeho syn dobyl hlavní město jménem Nikáia, někdejší římské hlavní město.

Ve vztahu k roku 1299 a bitvě u Nikomédie, jakožto k prvnímu ze dvou kroků, přišel druhý krok o dva roky později, roku 1301. Rok 1299 je symbolem třiceti osmi a o dva roky později (čtyřicet) je území Nikáje dobyté otcem. Vztah mezi třiceti osmi a čtyřiceti lety starověkého Izraele, který povstal, aby obsadil zaslíbenou zemi, je znázorněn v datech 27. července 1299 a 1301. Tyto první dva kroky vzestupu islámu jsou vyznačeny vojenskými taženími, která začínají tím, že otec dobývá území, a končí tím, že syn dobývá hlavní město tohoto území. Když obě hlavní města padla, padla po obléhání. Obě hlavní města byla v určité době hlavními městy východního Říma.

27. červenec 1299 a 1301 dospívají ke svému závěru 11. srpna 1840; to představuje dějiny roku 1838, kdy Litch poprvé zveřejnil svůj názor a předpověď proroctví o třech stech devadesáti jednom roce a patnácti dnech, jež mělo být nakonec naplněno 11. srpna 1840. Dvěma kroky povstání milleritů byly roky 1838 a 1840.

„V roce 1840 vzbudilo široký zájem další pozoruhodné naplnění proroctví. O dva roky dříve vydal Josiah Litch, jeden z předních kazatelů hlásajících druhý příchod, výklad 9. kapitoly Zjevení, v němž předpověděl pád Osmanské říše. Podle jeho výpočtů měla být tato moc svržena ‚v roce 1840 po Kr., někdy v měsíci srpnu‘; a jen několik dnů před naplněním napsal: ‚Připustíme-li, že první období, 150 let, se naplnilo přesně předtím, než Deacoze vystoupil se svolením Turků na trůn, a že 391 let a patnáct dnů započalo na konci prvního období, pak toto období skončí 11. srpna 1840, kdy lze očekávat, že osmanská moc v Konstantinopoli bude zlomena. A věřím, že se ukáže, že tomu tak skutečně je.‘ — Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, August 1, 1840.

„Přesně v určené době Turecko prostřednictvím svých vyslanců přijalo ochranu spojeneckých mocností Evropy, a tím se podřídilo kontrole křesťanských národů. Tato událost přesně naplnila předpověď. Když se to stalo známým, zástupy byly přesvědčeny o správnosti zásad prorockého výkladu, které přijal Miller a jeho spolupracovníci, a adventnímu hnutí byl dán podivuhodný podnět. Muži vzdělání a postavení se spojili s Millerem jak v kázání, tak ve zveřejňování jeho názorů, a od roku 1840 do roku 1844 se dílo rychle šířilo.“ The Great Controversy, 334, 335.

Litchova předpověď z roku '38 a jeho opravený pohled z roku '40 zahrnují jeho závěrečné prohlášení, které sepsal 1. srpna, deset dní před opravenou předpovědí. Právě naplnění této předpovědi přesvědčilo svět o správné metodologii biblického proroctví. Třicet osm let, jež vymezovala povstání starověkého Izraele, zahrnovalo i dva roky od přechodu Rudým mořem až po první vzpuru v Kádeši.

Protože všichni ti muži, kteří viděli mou slávu a má znamení, jež jsem učinil v Egyptě a na poušti, a již mě nyní těchto desetkrát pokoušeli a neuposlechli mého hlasu, jistě neuvidí zemi, kterou jsem přísahou zaslíbil jejich otcům; neuvidí ji ani žádný z těch, kteří mě popouzeli. Numeri 14,22.23.

Tato vzpoura je označena jako poslední z deseti zkoušek. Dvouleté období zkoušení o deseti zkouškách, připojené k osmatřiceti letům na poušti, bylo předobrazem let 1838 a 1840 a rok 1840 obsahoval období deseti dnů.

A výchozí bod vzestupu islámu s Osmanem dne 27. července 1299 zahajuje období třiceti osmi let, které končí čtyřletým obléháním v roce 1337. Den 27. července 1299 byl prvním ze dvou kroků, které historikové určují jako výchozí bod vzestupu Osmanské říše, a druhým krokem byl rok 1301. Dva kroky bitev u Nikomédie a Nikáje v letech 1299 a 1301 předobrazují léta 1838 a 1840. Počátek proroctví znázorňuje jeho konec.

Nikomédie i Nikáia ve svých příslušných dějinách obě dočasně sloužily jako hlavní města východního Říma. Konstantinopol se ovšem nakonec stala východním hlavním městem od roku 330 až do roku 1453. Nikomédie a Nikáia předobrazují pád Konstantinopole; všechny padly při islámských obléháních, jež označily dovršení tažení, v němž islám nejprve ovládl dané území a poté dobyl hlavní město.

První čtyřleté obležení od roku 1333 do roku 1337 představuje čtyři roky od roku 1449 do roku 1453, kdy proroctví skončilo. O tři sta devadesát jeden let a patnáct dní později je islám zadržen, zatímco millerité „povstávají“ pod prorockou mocí vyjádřenou v charakteristikách „třicet osm a čtyřicet“, jak je to znázorněno v alfa historii dějin 27. července 1299 a 27. července 1449. Vzestup islámu a povstání Božích poslů posledních dnů je znázorněno číselným symbolem, který je utvořen číselným vztahem 38 a 40.

V Ezechielovi 37 je islám poselstvím východního větru, který vanul na mrtvé suché kosti, aby se mohly postavit jako mocné vojsko. Když přichází Ezechielovo poselství, začíná povstávání, tak jako tomu bylo v milleritních dějinách let 1838 a 1840. Toto poselství přišlo 11. září a při brzy přicházejícím nedělním zákonu se tyto kosti postaví jako mocné vojsko. Vzkříšení Božího vojska jako církve vítězné v posledních dnech je předobrazeno lety 1838 a 1840. Období od 11. září do nedělního zákona bylo předobrazeno lety 1840 až 1844, ale také předobrazuje období od 31. prosince 2023 až po ohnivé koule nad Nashvillem.

Východní Řím

Od rozdělení říše Konstantinem prvním (Velikým) až po posledního Konstantina se odvíjejí prorocké dějiny východního Říma. Prorocké období je proto vyznačeno prorockým či symbolickým otcem a synem, jak to vyjadřuje jejich jméno, ačkoli mezi Konstantinem Velikým a Konstantinem jedenáctým neexistovala přímá pokrevní posloupnost. První a poslední Konstantin jsou také prorocky představeni jako symboly alfa a omega, a otec (alfa) zvolil Konstantinopol za hlavní město, zatímco syn (omega) zemřel při obléhání, když Konstantinopol přestala být hlavním městem. Prorocké období východního Říma je vyznačeno prvním a posledním Konstantinem. Období 150 let, které začalo 27. července 1299, zahrnuje období 38 let a končí 40letým obléháním. Toto obléhání bylo předobrazem let 1449 až 1453. Tažení proti Nikomédii začalo dobytím určitého území a skončilo dobytím hlavního města onoho území. Stejně jako v případě prvního a posledního Konstantina začalo dobytí Nikomédie otcem (prvním) a skončilo synem (posledním).

Čtyři roky

Čtyřleté obléhání v počátečním období oněch sto padesáti let vedlo ke čtyřem letům od ponížení Konstantina posledního roku 1449 až do roku 1453, kdy byla Konstantinopol obléhána a padla.

Časové proroctví druhého běda, představující tři sta devadesát jedna let a patnáct dní, začalo 27. července 1449 a skončilo 11. srpna 1840. Toto datum označuje počátek čtyřletého období, které sestra Whiteová nazvala slavným zjevením Boží moci.

„Anděl, který se připojuje k hlásání poselství třetího anděla, má ozářit celou zemi svou slávou. Je zde předpověděno dílo celosvětového rozsahu a neobyčejné moci. Adventní hnutí let 1840–44 bylo slavnou manifestací Boží moci; poselství prvního anděla bylo nesené do každé misijní stanice na světě a v některých zemích se projevil největší náboženský zájem, jaký byl zaznamenán v kterékoli zemi od reformace šestnáctého století; avšak i to má být překonáno mocným hnutím pod posledním varováním třetího anděla.“ The Great Controversy, 611.

Islám byl 11. srpna 1840 zadržen a následovalo čtyřleté období, které odpovídá jak vylití Ducha svatého o Letnicích, tak sestoupení mocného anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly, když byly 11. září „velké budovy“ New Yorku zasaženy islámem třetího běda. 11. září označuje počátek doby zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Zapečetování je časové období a ukončení období zapečetování vykazuje charakteristiky počátku tohoto období. Když Kristus sestoupil 11. září, předobrazil Michaela sestupujícího, aby 31. prosince 2023 vzkřísil dva svědky, kdy začalo závěrečné období zapečetování.

Klíč, jímž je bitva o Ninive, představuje různá uvolnění islámu, která do roku 1453 přivedla k pádu východní Řím. V rámci sta padesáti let „pěti měsíců“ z desátého verše obsahuje jak počátek, tak i konec čtyřleté období. Tato dvě čtyřletá období souvisejí se závěrem tří set devadesáti jednoho roku a patnácti dnů, které vymezily čtyřleté období od roku 1840 do roku 1844, kdy Kristus měl ozářit „celou zemi svou slávou“. V roce 1844 se prorocký čas přestal uplatňovat, neboť času již „nebude více“.

A přísahal při tom, který žije na věky věků, který stvořil nebe i to, což jest v něm, a zemi i to, což jest na ní, i moře i to, což jest v něm, že již více času nebude. Zjevení 10,6.

1333 až 1337, 1449 až 1453, 1840 až 1844

Tyto tři linie čtyřletých období se shodují s dobou zapečetování od 11. září až po nedělní zákon a také se shodují s fraktálem od 11. září až po nedělní zákon, který je znázorněn od 31. prosince 2023 až do chvíle, kdy bude islám znovu uvolněn, aby seslal ohnivé koule na Nashville.

Prorocký fraktál od 31. prosince 2023 až k ohnivým koulím v Nashvillu byl předobrazem třemi čtyřletými prorockými obdobími, která se všechna shodují s dobou pečetení od 11. září až po nedělní zákon. Čtyři svědkové tedy označují dějiny od 31. prosince 2023 až do útoku na Nashville a bitva o Ninive byla „klíčem“ pro každého z těchto svědků. Roky 1333, 1449, 1840 a 11. září byly všechny body obratu — „klíče“.

„Z dějin minulosti je třeba se poučit; pozornost je k nim obrácena, aby všichni porozuměli, že Bůh nyní působí podle týchž zásad, podle nichž působil vždy. Jeho ruka je patrná v Jeho díle i mezi národy nyní právě tak, jako tomu bylo od chvíle, kdy bylo evangelium poprvé zvěstováno Adamovi v Edenu.“

„Existují období, která jsou body obratu v dějinách národů i církve. V Boží prozřetelnosti, když tyto rozličné krize nastávají, je dáváno světlo pro onen čas. Je-li přijato, dochází k duchovnímu pokroku; je-li odmítnuto, následuje duchovní úpadek a ztroskotání. Pán ve svém slově odhalil útočné dílo evangelia, jak bylo vykonáváno v minulosti a jak bude vykonáváno v budoucnosti, až k závěrečnému zápasu, kdy satanovy mocnosti uskuteční svůj poslední podivuhodný pohyb.“ Bible Echo, August 26, 1895.

Nikomédie

Poté, co se roku 284 stal císařem, zvolil Dioklecián roku 293 Nikomédii za východní hlavní město Římské říše, když říši právně rozdělil na Východ a Západ a ustanovil systém tetrarchie. Nikomédie sloužila po několik desetiletí jako hlavní správní a vojenské centrum na Východě. Konstantin Veliký ji používal jako základnu, než se rozhodl vybudovat nové hlavní město v nedalekém Byzantiu (které roku 330 přejmenoval na Konstantinopol). I poté, co se Konstantinopol stala hlavním městem, zůstala Nikomédie významným regionálním střediskem, strategicky položeným na východním pobřeží Marmarského moře. A tak, ačkoli nebyla trvalým hlavním městem jako Řím nebo Konstantinopol, byla Nikomédie během klíčového přechodného období římských dějin oficiálně určena za východní hlavní město. Na počátku oněch sto padesáti let je dobyté hlavní město východního Říma a na konci je dobyté hlavní město východního Říma. Obě dobytí zahrnovala obléhání.

Dioklecián

Císař Dioklecián oficiálně učinil Nikomédii východním hlavním městem Římské říše, když roku 293 zavedl systém tetrarchie. Systém tetrarchie se skládal ze západního a východního rozdělení říše; jak východ, tak západ měly vyššího císaře (Augusti) a nižšího císaře (Caesar), aby byl naplněn počet čtyř, který je vyjádřen slovem „tetrarchie“.

Alfa a Omega

Dioklecián je symbolem omega církve ve Smyrně a Nero je symbolem alfa. Konstantin Veliký je symbolem alfa církve v Pergamu a Justinián je symbolem omega.

„Právní“ rozdělení Říma na východ a západ (které netrvalo dlouho) uskutečnil Dioklecián a prorocké rozdělení Říma na východ a západ uskutečnil Konstantin. Během dějin druhé symbolické církve pronásledování, představované Smyrnou, byl Řím právně rozdělen na východ a západ, a v dějinách třetí symbolické církve kompromisu, představované Pergamem, byl Řím prorocky rozdělen na východ a západ. Rok 293 byl alfou a rok 330 byl omegou a 11. května 330 Konstantin Veliký zasvětil Konstantinopol jako hlavní město říše.

Právní rozdělení provedené Diokleciánem roku 293 se rozpadlo v důsledku následné občanské války až do Milánského ediktu v roce 313, kdy Konstantin na východě a Licinius na západě vydali Milánský edikt, jímž legalizovali křesťanství a fakticky ukončili tetrarchii — systém čtyř koordinovaných vládců, který se zhroutil v zápas mezi dvěma hlavními mocnostmi (Konstantinem na Západě a Liciniem na Východě). Toto právní rozdělení, které uvedlo v pohyb kolaps,

představuje dvacetileté období od rozdělení k rozdělení a obě rozdělení urychlila zhroucení systému.

Smyrenská církev započala za Nerona roku 64, kdy Neron využil velký požár Říma k pronásledování křesťanů, které obvinil ze založení požáru. Neron označuje počátek pronásledování a je předobrazem závěrečného pronásledování posledních dnů. Toto závěrečné pronásledování pokračuje až do uzavření doby milosti, kdy papežská moc dospěje ke svému konci a nebude nikoho, kdo by jí pomohl. Tak první období pronásledování začalo vypálením Říma a končí vypálením Říma.

A deset rohů, které jsi viděl na té šelmě, ti budou nenávidět nevěstku a zpusťší ji a obnaží; budou požírat její maso a spálí ji ohněm. Zjevení 17,16.

Sbor Smyrny začal za Nerona roku 64, kdy Nero využil velkého požáru Říma k pronásledování křesťanů, které obvinil z jeho založení. O dvě stě padesát let později skončil roku 313 Milánským ediktem. Tento „edikt“ představuje závěr dvacetiletého období, které započalo Diokleciánovým právním rozdělením, a byl také koncem dvou set padesáti let Smyrny, jež začaly s Neronem. Dvě stě padesát let pronásledování, představovaných sborem Smyrny a Neronem, zahrnovalo deset let vůbec nejhoršího pronásledování, které vyvolal Dioklecián. Těchto deset let pronásledování tvořilo poslední polovinu dvaceti let Diokleciánova období, jež začalo jeho právním rozdělením říše roku 293. Od právního rozdělení na východ a západ, provedeného Diokleciánem roku 293, začalo dvacetileté období, které sestávalo ze dvou desetiletých úseků.

Dioklecián právně rozdělil říši na východ a západ, a tím předobrazil prorocké rozdělení uskutečněné Konstantinem. Diokleciánovo rozdělení bylo na východ a západ, avšak sestávalo ze dvou vládců na východě a dvou vládců na západě. Pro každou oblast jeden hlavní a jeden vedlejší vládce. Dne 23. února 303 vydal Dioklecián první z několika „ediktů“ proti křesťanům, čímž označil počátek Velkého pronásledování (nazývaného také diokleciánské pronásledování), nejkrutějšího a nejrozsáhlejšího pronásledování křesťanů v Římské říši.

Andělu sboru ve Smyrně napiš: Toto praví ten první i poslední, který byl mrtev a ožil: Znam tvé skutky, i soužení a chudobu, (ale jsi bohatý) a znám rouhání těch, kteří o sobě říkají, že jsou Židé, a nejsou, nýbrž jsou synagoga satanova. Neboj se ničeho z toho, co máš vytrpět: hle, ďábel některé z vás uvrhne do vězení, abyste byli vyzkoušeni; a budete mít soužení po deset dní. Buď věrný až do smrti, a dám ti korunu života. Kdo má ucho, slyš, co Duch praví sborům; kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží. Zjevení 2:8–10.

Velké pronásledování pokračovalo za Diokleciánových nástupců (zejména za Galeria) až do roku 313, kdy skončilo milánským ediktem. Nero je alfa symbolem pronásledování, které předznamenávalo Diokleciána jako omega pronásledování prorockého období představovaného sborem ve Smyrně. Pronásledování bylo ukončeno politickým sňatkem a smlouvou mezi Konstantinem na východě a Liciniem na západě. V únoru roku 313 se Konstantin a Licinius setkali v Miláně a vydali milánský edikt, který přiznal náboženskou toleranci křesťanům (i jiným) v celé říši. K upevnění svého politického spojení se Licinius během tohoto setkání nebo kolem této doby oženil s Constantií (Konstantinovou nevlastní sestrou). Toto manželství bylo klasickým

římským politickým spojenectvím — zpečetilo dohodu mezi oběma císaři a pomohlo dočasně stabilizovat říši po letech občanské války. Toto spojenectví však netrvalo dlouho. Konstantin a Licinius proti sobě později bojovali a Konstantin Licinia roku 324 porazil, čímž se stal jediným vládcem.

Od Nerona po Konstantina se naplnilo prorocké období Smyrny trvající dvě stě padesát let a roku 313 započala církev Pergamu, církev kompromisu, končící církví Thyatir v roce 538. Dvě stě padesát let Smyrny představovalo období pronásledování a na konci tohoto celkového období Diokleciánovo pronásledování naplnilo „deset dnů“ (deset let) ze Zjevení, kdy nejhorší období pronásledování představuje fraktál celkového období. Těch deset let je fraktálem dvou set padesáti let. Těch deset let představuje omegu Neronova pronásledování a na jejich konci omega rozdělení říše na východ a západ.

Manželství a rozvod

Smyrna začala při vypálení Říma roku 64 a skončila o dvě stě padesát let později, roku 313, Milánským ediktem a politickým sňatkem Východu a Západu. Desetiletý fraktál pronásledování začal roku 303 a skončil roku 313 Milánským ediktem a politickým sňatkem Východu a Západu. Dvacet let, které započaly právním rozdělením Východu a Západu roku 293 Diokleciánem, skončily roku 313 politickým sňatkem Východu a Západu. Manželská smlouva z roku 313 mezi Východem a Západem skončila rozvodem roku 324, kdy Konstantin porazil Licinia ze Západu a stal se jediným vládcem Říma. Prorocký rozvod roku 324 nastal tři roky po prvním nedělním zákonu roku 321.

Sedmnáct let od roku 313 do roku 330 označuje politické manželství, konec pronásledování představovaného Smyrnou a Nerem a počátek církve kompromisu představované Pergamem. Počátek Pergama v roce 313 při tomto manželství byl následován počátkem pronásledování, které začalo při prvním nedělním zákoně v roce 321. Poté následoval prorocký rozvod roku 324, který přivedl východ a západ do jedné říše pod Konstantinem. O šest let později, v roce 330, bylo rozdělení na východ a západ prorocky zopakováno. Těchto sedmnáct let představuje období alfa církve Pergama, které mělo pokračovat, dokud církev Thyatir nevstoupila do prorockých dějin v roce 538. Toto období alfa mělo představovat dějiny omega na konci období od roku 330 do roku 538. Dějiny omega Pergama představují období let 496, 508 a 533.

Sedmnáct let

Ptolemaios z bitvy u Rafie vládl „sedmnáct let“ a mezi bitvou u Rafie a bitvou u Pania uplynulo „sedmnáct let“. Těchto sedmnáct let se symbolicky shoduje se sedmnácti lety od roku 313 do roku 330. Neronových dvě stě padesát let Smyrny vedlo k prvním sedmnácti letům církve v Pergamu a souvisí se dvěma sty padesáti lety, které započaly při třetím dekretu v roce 457 př. Kr., výchozím bodu 2300 let v Danielovi 8,14, a tvoří základ a ústřední pilíř adventismu. Dva svědkové o délce dvou set padesáti let se shodují se dvěma sty padesáti lety šestého království biblického proroctví, které začalo v roce 1776 a končí letos, v roce 2026.

Průkopníci adventismu neviděli ani nechápali sedmnáct let od roku 313 do roku 330, neboť v roce 1844 ještě nerozuměli ani otázce soboty sedmého dne či dni slunce. Rozpoznali však sto padesát let desátého verše deváté kapitoly Zjevení a to se stalo výchozím bodem období, které vedlo ke třem stům devadesáti jednomu roku a patnácti dnům, jež skončily 11. srpna 1840. Toto porozumění přineslo mocný „projev Boží moci“.

Průkopníci nerozpoznali ve Zjevení deváté kapitole druhé období sto padesáti let. Jejich základní porozumění představuje platformu, na níž je vystavěno „nové světlo“ Zjevení deváté kapitoly. Toto světlo je otevřeno „klíčem“ bitvy o Ninive. Tento „klíč“ umožňuje studentu proroctví rozpoznat všechna království biblického proroctví, která jsou představena v Danielovi a ve Zjevení. Babylón, Médo-Persii, Řecko, seleukovskou a ptolemaiovskou říši, Mohammedovo království, a co je významnější, zvětšuje říši Říma tím, že označuje vzestup a pád nejen Říma, ale také království východního a západního Říma, jakož i Spojených států (falešného proroka), papežství (šelmy) a Organizace spojených národů (draka). Všechny vzestupy a pády těchto království svědčí o pohybech draka, šelmy a falešného proroka, které nakonec přivádějí svět k Armagedonu. Tento pohyb je znázorněn v posledních šesti verších Danielovy jedenácté kapitoly a počátek tohoto pohybu je znázorněn ve skrytých dějinách čtyřicátého verše.

Bitva o Ninive poskytuje prorocký referenční bod k uvedení svědectví římské říše, království východního a západního Říma a papežského Říma do souladu v posloupnosti událostí času konce. Bitva o Ninive je tedy klíčem, který plně objasňuje různá prorocká svědectví o Římu, a podle čtrnáctého verše jedenácté kapitoly Danielovy je to Řím, kdo potvrzuje vidění. Klíčem, který tyto linie spojuje, je bitva o Ninive.

V příštím článku začneme spojovat dohromady předchozích pět článků pojednávajících o bédách ze Zjevení 9.